

Pamokėlė apie medžiais paverstus vaikus...

Darganotą ir šaltą birželio 15 dienos rytą į *Ratą* susirinko patys ištikimiausieji.

Šį kartą vėl turėjome muzikantą, Simo tėtis buvo atsinešęs klarnetą. Paratavę, jo paprašėme paakompanuoti dainelei „Ar nebuvai miške“. Pasirodo ne taip lengva dainuoti su tikru muzikiniu pritarimu – instrumentas groja garsiai, vaikams jis daro didelį įspūdį, todėl ir dainelei susikaupti sunku, o čia dar ir žodžiai neaiškūs, ir mokytoja juos painioja... tačiau, nepaisydami visų sunkumų, atkakliai dainavome. Po to tęsėme pereitą pamokėlę pradėtą pokalbį apie medžius – ką jie turi, kokie būna, kaip atrodo. Vaikai prisiminė, kad ažuolas didelis ir drūtas, jis – medžių karalius. Eglė stovi liūdnai nuleidusi šakas. Ažuolai turi lapus, o eglės – spyglius, kurie badosi kaip adatėlės. Beržo kamienas dryžuotas, o drebulė menkiausiam vėjeliui papūtus dreba. Aiškinomės ir kuo medžiai skiriasi nuo krūmų – medžiai aukšti, krūmai žemi. Vaikai stovėjo aukšti kaip medžiai ir tupėjo žemi kaip krūmai. Po to vėl lietėme medžių ir krūmų žievę, mėginome įsiminti šį žodį, ieškojome medžio kamieno, šakų. Kai pasijutome pakankamai pasiruošę, sėdome prie vienos sudėtingiausių, bet ir gražiausių lietuvių liaudies pasakų *Eglė žalčių karalienė*. Kad vaikams nebūtų per sunku sekti turinį, mokytoja nutarė užuot ją skaičiusi pati pasaką pasekti, rodant iškalbingas ir be galo tautinės K. Šimonio iliustracijas. Net nuostabu, kaip įdėmiai ir susikaupę vaikai klausėsi apie tai, kaip Eglei į rankovę įsiraitė žaltys, tekėti prašė, kaip ji sutiko, o po to su juo jūros dugne gyveno, susilaukė keturių vaikų, kaip vyras nenorėjo jos pas tėvus leisti, kokias gudrybes sumanė, kaip Eglei rėtyje teko pyragą kepti. Mes patys pamėginome naminiu rėčiu (už jį ačiū Renatai ir Ugnei) pasemti vandens ir pamatėme, kokia tai neįmanoma užduotis. Vaikai klausė ir apie tai, kas nutiko ant žemės paviršiaus ir kaip vyro netekusi Eglė medžiais pavertė savo vaikus ir pati eglė stojo. Vaikai pasiėmę pereitą kartą pačių darytas medžių karūnas irgi medžiais pasivertė, tik niekas drebulė būti nenorėjo...

Po tokio emocinio krūvio vėl stojome į ratą prasiblaškyti, šokome *Šiaudinius batus*. Nors kai kurie vaikai ir teigė esą labai pavargę ir net pajudėti nebegalį, pamažu visi išsijudino, akompaniatorius suprato žaidimo esmę ir tikrai linksmai pasišokome. Dar pažaidę ratelį *Garnys garnys* jau sėdome prie pietų stalo. Kitą kartą, birželio 29 įvyks paskutinė šių mokslo metų *Rato* pamokėlė. Mokysimės gal ir ne daug, bet siurpizų tikrai bus, todėl, tėveliai, būkite geri, nepatingėkite vaikų atvesti į mokslo metų uždarymo šventę, nes ji jiems skirta.

Iki pasimatymo Rate!